

JESSICA SORENSEN

Ella a Michael navždy

JESSICA SORENSEN

Ella a Michael navždy

2014

Copyright © 2013 by Jessica Sorensen
Translation © 2014 by Zuzana Ľalíková
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE FOREVER OF ELLA AND MICHA,
vydaného nakladatelstvím Grand Central Publishing, New York 2013,
přeložila Zuzana Ľalíková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Darina Mikulenková
Korektura: Milena Nečadová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v březnu 2014

ISBN 978-80-7303-973-8

Prolog

Ella

Na tom mostu je něco zlověstného, a přesto mě to k němu nepochopitelně táhne. Už mě to netrápí tak jako dřív, ale pořád mě k němu vážou zlé vzpomínky, které mě budou pronásledovat až do smrti.

Je zataženo a slabě fouká. Zapnu si bundu a zadívám se na černou vodu. Myslím na tu strašlivou noc, kdy jsem uvažovala, že skočím.

„Určitě budeš v pohodě?“ zeptá se Michael, za posledních několik dnů snad posté. Klouby na ruku má úplně bílé, jak pevně svírá zábradlí mostu, a dívá se na jezero pod námi. „Tenhle víkend toho na tebe bylo dost.“

Trhnu sebou při vzpomínce na našťvaného tátu. Když jsme se do něj s Deanem pustili kvůli jeho závislosti na alkoholu, prohlásil, že nechce, abych byla jeho dcera. Ta krutá slova se mi zařízla hluboko do srdce. Snažím se přesvědčit sama sebe, že z něho mluvila jeho závislost a nemyslel to tak, ale stejně

tomu nemůžu uvěřit. Jsem z toho všeho unavená fyzicky i duševně, ale zvládnu to, stejně jako posledně. Tentokrát už neuteču, ale postavím se k tomu čelem a pak půjdu dál.

Michael neví, co všechno se stalo, a já mu to říkat nechci. Celou dobu se o mě bojí a já se cítím provinile. Měl by být šťastný, milovat život, dělat si, co chce. Zaslouží si to.

Zamračím se. Nelíbí se mi pomyšlení, že až sejdeme z mostu, opustí mě, protože se vrací na turné se svou kapelou. „Jsem smutná, že mi zas odjedeš.“

Pustí se kovového zábradlí a modré oči se mu zalesknou, když mě obejmě. Zabořím mu tvář do hrudi a vdechuju jeho vůni. Nechci ho pustit.

„Miluju tě, Ello May.“ Políbí mě na temeno.

Zavřu oči a zaženu slzy. „Taky tě miluju.“

Přitiskne své plné rty na ty mé a vášnivě mě políbí, až v puse ucítím kroužek, co má ve rtu. Cítím, jak mě hladí po zádech a jak jeho ruka sklouzne na můj zadek a přitáhne si mě ještě blíž. Vjedu mu prsty do vlasů a pak mu rukama sjedu na zátylek. V puse mám jeho jazyk. Líbáme se tak, až oba sotva popadáme dech.

Naposled se zadívám na jezero, v jeho hladině se odráží paprsky slunce. „Už musíš, co?“

Stiskne mi ruku. „To bude dobrý. Teď máme před sebou ještě dvanáct hodin společné cesty. A potom budu pryč jen pár týdnů a pak tě zas začnu otravovat.“

Přinutím se k úsměvu. „Však jo, už se těším, až mě budeš zase otravovat.“

Ruku v ruce jdeme k Lilině černému mercedesu. Nechám ho řídit a on vyrazí po polní cestě jak splašený kůň, až se za námi zvedne oblak prachu, který se zas rychle rozptýlí.

1. kapitola

O dva měsíce později

Ella

Každou noc se mi zdá ten samý sen. S Michaelem stojíme proti sobě na opačných koncích mostu. Buší do nás prudký déšť, obloha je temná a víchr s sebou nese kamínky a prach.

Michael napřáhne ruku a já k němu vykročím, ale pak uklouzne a dopadne na zábradlí. Balancuje na okraji mostu a já ho chci zachránit, nohy mě ale neposlouchají. Opře se do něj vítr a Michael padá a mizí v temnotě. Probudím se s křikem a pocitem viny.

Moje terapeutka si myslí, že ty noční můry způsobuje strach, že Michaela ztratím, což ale nevysvětluje, proč ho nechci zachránit. Kdykoli na to zavede řeč, srdce se mi rozbuší a dlaně zvlhnou. Nikdy dřív jsem se nedívala tak daleko do budoucnosti, aby mě vůbec napadlo, že jednoho dne spolu třeba nebudeme.

Navěky? Copak něco takového existuje?

Čím víc času spolu trávíme, tím víc přemýšlím, kam náš vztah povede. Naposledy jsme se viděli na Gradyho pohřbu. Byl to druhý nejtěžší den mého života; ten první byl pohřeb mojí mámy.

Byli jsme s Michaelem na útesu nad jezerem, přinesli jsme tam černou urnu s Gradyho popelem. Vítr byl silný a já tehdy přemýšlela, jak moc vlastně život patří smrti.

„Připravená?“ zeptal se Michael a zvedl víko urny.

Přikývla jsem. „Jako nikdy.“

Za námi vyhrávala z přehrávače v autě Gradyho nejoblíbenější písnička, „Simple man“ od *Lynyrd Skynyrd*, která dokonale vystihovala Gradyho i jeho způsob života.

Michael mi podal urnu a já ji vzala do ruky, drželi jsme ji oba. „Jak to pořád říkal?“ zeptal se. „O tom životě?“

„Že není důležitý, jak skvělý pocit máme z toho, co děláme,“ odpověděla jsem tiše, „ale jak se cítíme na konci, když se ohlédneme a vidíme, co je za náma.“

Břečela jsem, když jsme urnu naklonili a popel sypali z útesu. Dívali jsme se, jak se snáší na jezero, Michael mě objímal kolem pasu a pak si loknul z lahve tequily. Nabídl mi taky, ale já odmítla.

Uvnitř jsem se celá třásla bolestí, ale ovládla jsem se. Slunce jasně svítilo, ale ve vzduchu byl cítit chlad. Dívala jsem se na jezero, které je spojené s tolika vzpomínkami na minulost.

„Země volá Ellu.“ Lila mi mávne rukou před obličejem a já sebou škubnu. „Ty jsi vážně mimo častěji než kdokoli, koho

znám. Přednáška skončila před víc jak pěti minutama... Co to kruci kreslíš? Je to děsivý.“

Proberu se a rozhlídnu se po prázdných lavicích v posluchárně a pak se podívám na propisku, co držím. Hrot je přitisknutý k črtě mého obličej, oči jsou černé a kůže vypadá jako seschlá, popraskaná zem.

„Ale nic.“ Nacpu kresbu do tašky a popadnu knihy. Občas se ztratím v čase, a to mě trochu znervózňuje, protože to samé se stávalo i mámě. „Je to jenom čmáranice, kterou jsem si krátila čas během té strašně nudný přednášky profesora Mackmana.“

„Tak co se to s tebou děje? Jako bys byla myšlenkama někde hodně daleko a ještě jsi nabručená,“ zeptá se Lila, když vycházíme z posluchárny ven na slunce.

Nadhodím si batoh na rameni a na oči si nasadím sluneční brýle. „Ale nic. Akorát jsem unavená.“

Okamžitě se zastaví uprostřed chodníku, zadívá se na mě a ruce dá v bok. „Nesnaž se to zamluvit. Vždyť už to známe.“

Povzdechnu si, protože má pravdu. „To ten sen, co se mi pořád zdá.“

„O Michaelovi?“

„Jak jsi to uhodla?“

Povytáhne obočí. „Copak to není jasné? Myslíš jenom na něj.“

„To není pravda.“ Taký pořád přemýšlím o tátovi, který je na odvykačce a nemluví se mnou.

Jdeme po chodníku a Lila se do mě zavěsí. Zlehka si vykračuje a růžové šaty i blond vlasy jí nadouvá a čechrá podzimní vánek. Ještě před rokem jsme vypadaly podobně, ale pak se mi Michael dostal pod kůži a já se vydala zlatou střední cestou. Mám na sobě černé triko s obrázkem skupiny *Spill Canvas* a džíny, dlouhé kaštanové vlasy mám rozpuštěné.

„Kam na oběd?“ zeptá se, když dojdeme k parkovišti. „Protože v ledničce nic není.“

„Tak musíme na nákup.“ Ustoupím z cesty skupině fotbalistů v červeno–šedých dresech. „Ale na to potřebujeme auto, protože autobusem už jezdit nechceš.“

„Kvůli tomu úchylovi, co mi olízl krk,“ otřeše se. „Bylo to nechutný.“

„Jo, to bylo hnusný,“ souhlasím a snažím se nesmát.

„Táta je prostě strašnej,“ stěžuje si Lila. „Měl mě aspoň nejdřív varovat, než se rozhodl, že mi odveze auto domů. To nedává smysl. Nechce mě tam, ale vezme mi auto proto, že jsem v létě utekla.“

„Tátové bývají strašní.“ Na konci chodníku zabočím doleva. „Ten můj se mnou nepromluví ani slovo.“

„Co založit klub Tátové jsou na prd?“ navrhone sarkasticky. „Určitě se k nám přidá spousta lidí.“

Přinutím se k úsměvu. Nedivím se, že ke mně táta nechová zrovna vřelé city. To já si vybrala, že odejdu tu noc, kdy máma umřela, a teď se musím smířit s následky – jinak se nepohnu dál.

Zůstávám ve stínu stromu, když po chodníku zamíříme k vedlejšímu křídlu školy. „Co se najíst v jídelně? Je to nejjednodušší.“

Nakrčí nos. „Nejjednodušší, to znamená, že je to nejbližší. Ale jinak na tom není nic jednoduchého...“ Rozhlédne se po kampusu a pak se vychytrale usměje. „Mám nápad. Mohla by ses zeptat Blakea, jestli by nás někam nehodil.“

Vidím, jak Blake kráčí přes trávník ke svému autu. Chodí se mnou na malbu a často se spolu bavíme. Lila myslí, že ke mně něco cítí, ale já o tom pochybuju.

„Nepůjdu za ním jenom proto, aby nás někam odvezl.“ Zatahám ji za paži. „Najíme se v jídelně.“

„Hej, Blakeu!“ zakřičí a zamává rukama a pak se potichu uchechtne.

Blake se rozhlédne a když nás uvidí, usměje se a zamíří k nám.

„On ví, že mám přítele,“ řeknu Lile. „Je ke mně jenom milý.“

„Kluci nebývají jenom milí. A to, že se do tebe zabouchl, teď využijeme, abysme se odsud dostaly,“ zašeptá Lila. „Už mám dost toho, že tady musíme trčet.“

Chci protestovat, ale to už Blake stojí před náma a já zavřu pusku.

Na tmavohnědých vlasech má naraženou hučku a vepředu na vybledlých džínách a na lemu hnědého trika má modré fleky od barvy.

„Co se děje?“ Palec má zaháknutý do poutka obnošeného batohu, který mu visí na rameni, a dívá se na mě, jako bych na něj volala já.

Jsmo skoro stejně vysocí, můžu se mu dívat přímo do očí.
„Ale nic.“

„Potřebujeme odvoz.“ Lila na něj významně zamrká a pak si na prst natočí pramen vlasů. „Na oběd.“

„Nemusíš nás nikam vozit,“ přeruším ji. „Lila jenom potřebuje na chvíli vypadnout z kampusu.“

„Rád vás odvezu, kamkoli si budete přát,“ nabídne se a usmívá se přitom fakt upřímně. „Nejdřív ale musím domů, takže pokud vám to nevádí, pojďte se mnou.“

V kapse se mi rozezní telefon, hraje „Behind Blue Eyes“ od *The Who* a já se musím usmát.

Lila protočí panenky. „Panebože. Myslela jsem, že ses stran tý zaláskovanosti už trochu zklidnila. Vždyť jste spolu už tři měsíce.“

Zvednu telefon. Miluju ten pocit, jak mě při téhle písničce vždycky cosi zalechtá v břiše. Připomíná mi to jeho dotek a přezdívkou, kterou mi dal.

„Ahoj, krásko,“ řekne tím svým kouzelným hlasem a já se celá rozechvěju. „Jak se má moje nejoblíbenější holka?“

„Ahoj.“ Vykročím k listnatému stromu uprostřed trávníku. „Mám se skvěle. Co ty? Máš se taky dobře?“

„Teď už jo.“ Mluví na mě hlasem, který používá na fanynky. „A bude to ještě lepší, až mi povíš, co máš na sobě.“

„Džíny a staré triko.“ Snažím se neusmívat.

„No tak, krásko, už je to snad měsíc,“ zasměje se tím svým hlubokým hlasem. „Řekni mi, co máš pod tím.“

Obrátím oči v sloup, ale odpovím. „Červenou krajkovou podprsenku a stejné kalhotky.“

„Úplně to před sebou vidím,“ zavrčí ochraptěle. „A teď se budu muset postarat o menší problém.“

„Jen se o něj hlavně postarej sám,“ řeknu. Neodpoví. „Michaeli, jsi tam?“

„Vždyť víš, že bych ti to nikdy neudělal, ne?“ Zvážněl. „Na to tě příliš miluju.“

„Dělala jsem si srandu.“ Tak trochu. Dřív mi vadilo, že tráví tolik času s Naomi, hlavně když většina jeho historek se jí týká.

„Jo, ale vtipkuješ o tom skoro pokaždé, co spolu mluvíme, a já se začínám bát, že tomu věříš.“

„To není pravda,“ řeknu, ačkoli mě to doopravdy už napadlo. Je hlavním zpěvákem v kapele. Je hezký. A okouzlující. „Vím, že mě miluješ.“

„Dobře, protože ti musím něco říct.“ Odmlčí se. „Dostali jsme kšeft.“

Brada mi spadne až na zem. „Ten v New Yorku?“

„Jo... Není to skvělý?“

„Je to úžasný... Moc ti to přeju!“

Pak se opět rozhostí ticho. Chci něco říct, ale hrdlo se mi sevře smutkem, když uvidím, jak po chodníku jde pár, drží se za ruce, a já přemýšlím, jak jim asi je.

„Ello May, co je?“ zeptá se. „Vadí ti, že jsem pryč? Protože přece víš, že pro mě jsi jediná. Nebo... Jde o Gradyho? Jak to zvládáš? Nikdy o tom nemluvíš.“

„Nejde o Gradyho,“ ujistím ho rychle, protože chci změnit téma. „To jen... Jsi daleko a skoro tě nevidím.“ Opřu se o kmen stromu. „Přijedeš tenhle víkend, že jo?“

Povzdechne si. „Abysme to do New Yorku stihli včas, musíme odlítat zítra ráno. Klidně bych za tebou ještě dneska večer zajel, ale máme koncert.“

Sevře se mi žaludek, ale navenek se snažím zůstat klidná. „Jak dlouho budeš v New Yorku?“

Chvíli mu trvá, než odpoví. „Asi měsíc.“

Ruka se mi začne třást vztekem nebo strachem... Nejsem si jistá. „Takže jsem tě neviděla skoro měsíc a teď tě neuvidím další měsíc?“

„Mohla bys za mnou přiletět do New Yorku,“ navrhone. „Třeba na týden nebo tak.“

„Mám zkoušky.“ Jsem mrzutá. „A do měsíce má bratr svatbu, na to půjdou všechny moje úspory.“

„Ello, pojď už!“ křičí Lila a já se na ni otočím. Mává na mě, abych už šla, zatímco Blake stojí vedle ní s rukama v kapsách. „Blake na nás čeká.“

„Kdo je Blake?“ zeptá se Michael zvědavě.

„Jeden kluk od nás z ročníku,“ vysvětlím a vykročím k Blakeovi a Lile. „Hele, musím jít.“

„Určitě jsi v pořádku?“

„Jo, to jenom, že Lila na mě čeká.“

„Tak jo... Tak já ti zavolám po koncertě.“

„Budu s tím počítat.“ Zavěším a uvědomím si, že jsem se s ním zapomněla rozloučit, ale vlastně bych to ani nedokázala. Připadá mi, že se od sebe vzdalujeme, přitom on byl ten, kdo mě přivedl z temnoty zpátky na světlo. Jestli mě ale opustí, tak nevím, jestli v tom světle vydržím.

Michael

„Sakra.“ Zavěším a kopnu do pneumatiky auta naší kapely, které stojí na parkovišti zavšiveného motelu v té horší části města, kde se na ulicích povalují smažky a každý barák v okolí má na sobě graffiti. V porovnání s tím je i Star Grove nóbl.

Dělá mi starosti, jak smutná mi Ella připadala. Pořád bojuje se svými osobními démony, s Gradyho smrtí, se smrtí své mámy a pořád se mnou nechce o ničem z toho mluvit. A v hlavě mi tichý hlas našeptává, že jednoho dne možná znovu uteče.

Když se vracím do motelového pokoje, nějakému autu vystřelí výfuk. Na schodišti se musím protáhnout kolem chlapa, který se líbá se ženskou, s největší pravděpodobností šlapkou.

Tak tohle jsem si vybral místo Elly? Někdy se sám sebe ptám proč.

„Páni, vypadáš nasraně,“ poznamená Naomi z postele, když praštím dveřma. Maluje si nehty a v pokoji páchne lak. „Špatný den?“

Odkášlu si, z kapsy džínů vyndám drobáky a pak na noční stolek položím peněženku. „Co mě prozradilo? To bouchnutí dveřma?“

„Jak jsi vtipný.“ Sedne si a foukne na nehty. „Co ti Ella řekla tentokrát?“

„Neřekla nic.“ Rozepnu cestovní vak položený na židli mezi televizí a stolem. „Nikdy nic neřekne.“

„A to je ten problém.“ Naomi má na všechno svůj názor, občas mi to jde na nervy. „To, že ti nikdy neřekne, jak se cítí.“

Vytáhnu z pytle čisté kalhoty a černou košili s dlouhými rukávy. „Nechci o tom teď mluvit.“

„Ale budeš, až budeš opilej.“ Mrkne. „Vlastně jak jsi pod obraz, nevíš, kdy tu pusu zavřít.“

„Jednou jedinkrát jsem s tebou o tom mluvil.“ Jdu pozpátku ke koupelně. „A to byl den fakt na pytel.“

„Prostě ti chybí.“ Zapne si náramek. „Mám takový nápad. Co kdybys ji vzal na turné s náma?“

Ve dveřích se zastavím. „Jak jsi na to přišla?“

„Mluvili jsme o tom s Dylanem a Chasem a napadlo nás, že kdyby tu byla s námi, byl bys...“ zaváhá, „milejší.“

Povytáhnu obočí. „To je to se mnou tak špatný?“

„Někdy.“ Vstane a obuje si boty. „Je to s tebou stejný, jako když Ella tehdy na osm měsíců zmizela, jen tentokrát je to ještě horší. Máš mizernou náladu a málokdy jdeš s náma ven.“

Promnu si tvář, přemýšlím nad tím, co řekla. „Je mi líto, jestli jsem se choval jak vůl, ale nezeptám se jí, jestli by se k nám přidala.“

Naomi popadne z komody klíče a strčí si je do kapsy džínů. „Proč ne?“

„Protože je šťastná,“ odpovím a vzpomínám, kolikrát mi Ella tak nadšeně povídala o svých přednáškách a tak, že jsem se nemohl přestat usmívat. „A nemůžu po ní chtít, aby se toho vzdala, i když bych byl moc rád, kdybych ji tu měl.“

Naomi jen pokrčí rameny a otevře dveře. Pokoj se tak zaplní slunečním světlem a teplým vzduchem páchnoucím po cigaretách. „Je to na tobě. Já ti jen říkám, jak to je. Půjdeš večer s náma? Dylan platí.“

„Ne, zůstanu tady.“ Zamávám jí. Odejde a zavře za sebou dveře.

V koupelně hodím oblečení do špinavého umyvadla a pustím sprchu. Trubky zachrastí a pak se z nich vyvalí voda. Prohrábnu si rukou vlasy a zoufale vydechnu. Chytnu se okraje umyvadla a skloním hlavu.

Máma mi kdysi vyprávěla, jak se potkala s tátou. Bydlel v sousedním městě a jednoho dne do sebe na cestě narazili. *Doslova*. Předek tátovy dodávky narazil do kufru mámina auta. Její auto bylo na odpis, ale ještě několik hodin potom, co vrak odvezla odtahovka, si spolu povídali a pak jí táta nabídl, že ji odveze domů.

Řekla, že se do sebe okamžitě zamilovali, nebo tak si to aspoň v tom svém hormonama ovlivněném mozku puberťačky vysvětlila. Na konci léta měla odjet na vysokou, ale místo toho zůstala doma a vdala se za tátu.

Řekla, že toho rozhodnutí vždycky litovala, ale nevím, jestli proto, že se z táty vyklubal nevěřej parchant, nebo proto, že smutnila po budoucnosti, ve kterou doufala, ale která nikdy nepřišla.

Odstrčím se od skříňky. Zatím to nechám být. S Ellou to ten měsíc přežijem.

Už jsme si spolu prošli peklem a taky jsme to zvládli.